

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๑๐๗/๒๕๕๖

ศาลจังหวัดสมุทรปราการ

ศาลปกครองกลาง

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

โจทก์และจำเลยที่ ๑ ต่างเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐสังกัดกระทรวงสาธารณสุข จำเลยที่ ๒ โจทก์กล่าวหาว่า จำเลยที่ ๑ จงใจมีคำสั่งให้โจทก์ไปช่วยปฏิบัติราชการอ้างว่าโจทก์กระทำผิดวินัยตามที่มีข้อร้องเรียนเรื่องทุจริต แต่ต่อมาจำเลยที่ ๑ ได้ยกเลิกคำสั่งดังกล่าว ซึ่งผู้บังคับบัญชามีหนังสือตักเตือนจำเลยที่ ๑ พร้อมทั้งแจ้งโจทก์ว่าการออกคำสั่งของจำเลยที่ ๑ ไม่มีกฎหมายบัญญัติให้กระทำได้ แล้วจำเลยที่ ๑ ยังนำเรื่องตามที่อ้างในการออกคำสั่งไปร้องทุกข์ดำเนินคดีอาญาแก่โจทก์ และจงใจกล่าวและไขข่าวแพร่หลายด้วยวาจาและด้วยเอกสารว่า โจทก์ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ทำผิดวินัยร้ายแรง อันเป็นการกลั่นแกล้งโจทก์ ประเด็นแห่งคดีจึงเป็นเรื่องที่โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองให้รับผิดชอบใช้เงินค่าเสียหายเพื่อความเสียหายที่เกิดแก่ชื่อเสียงเกียรติคุณ ทางทำมาหาได้ หรือทางเจริญในการประกอบอาชีพของโจทก์กรณีที่จำเลยที่ ๑ จงใจกลั่นแกล้งโจทก์ด้วยการออกคำสั่งให้โจทก์ไปช่วยปฏิบัติราชการ ทั้งที่ไม่มีอำนาจ แล้วนำเรื่องตามที่อ้างในการออกคำสั่งไปร้องทุกข์ดำเนินคดีอาญาแก่โจทก์ ทั้งยังจงใจกล่าวและไขข่าวแพร่หลายด้วยวาจาและด้วยเอกสารเพื่อให้โจทก์ได้รับความเสียหาย อันเป็นเรื่องความรับผิดชอบของบุคคลในทางแพ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มิใช่ความรับผิดชอบที่เกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายหรือจากคำสั่งทางปกครอง โดยที่ประเด็นเรื่องคำสั่งให้ไปช่วยปฏิบัติราชการนั้น ข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติตามคำฟ้องโจทก์ แล้วว่าได้ถูกยกเลิกเนื่องจากเป็นการออกคำสั่งโดยไม่มีอำนาจ จึงไม่มีประเด็นที่จะตรวจสอบเกี่ยวกับความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งดังกล่าวอีก ข้อพิพาทในคดีนี้จึงไม่ใช่คดีปกครอง แต่เป็นคดีแพ่งอันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม